חמישה כבאים קטנים

מרגרט וו. בראון, אדית ת. הורד
איורים טיבור גרגלי

(~1850)

אש התלקחה בבית קטן. היא הייתה תחילה קטנה, גלשה כמו עכבר מחור וחזרה לקיר. אבל שוטר שעבר שם הריח אותה.

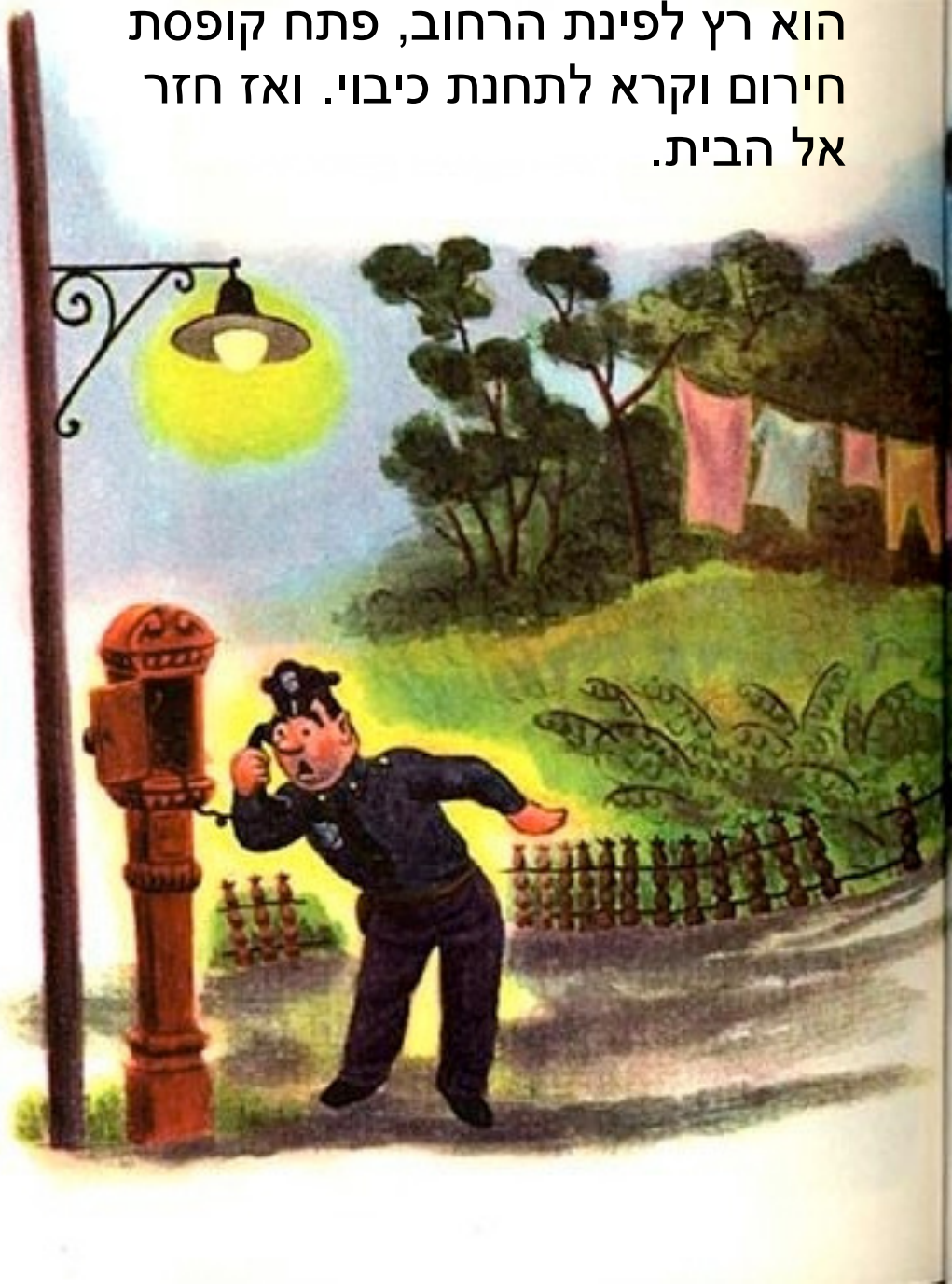

הוא רץ לפינת הרחוב, פתח קופסת חירום וקרא לתחנת כיבוי. ואז חזר אל הבית.

"קדימה!" קרא הכבאי הקטן הראשי. הוא חבש את הקסדה, סיבב את השפם השחור שלו ונכנס למכונית האדומה, בעלת פעמון נחושת. הכבאי הראשי היה צריך להגיע ראשון לדליקה, כדי להגיד לכבאים האחרים מה לעשות כשיגיעו לשם.

"דינג-דינג" צלצל הפעמון בתחנה "דינג-דינג-דינג".
חמישה כבאים קטנים גלשו למטה במוט התחנה.

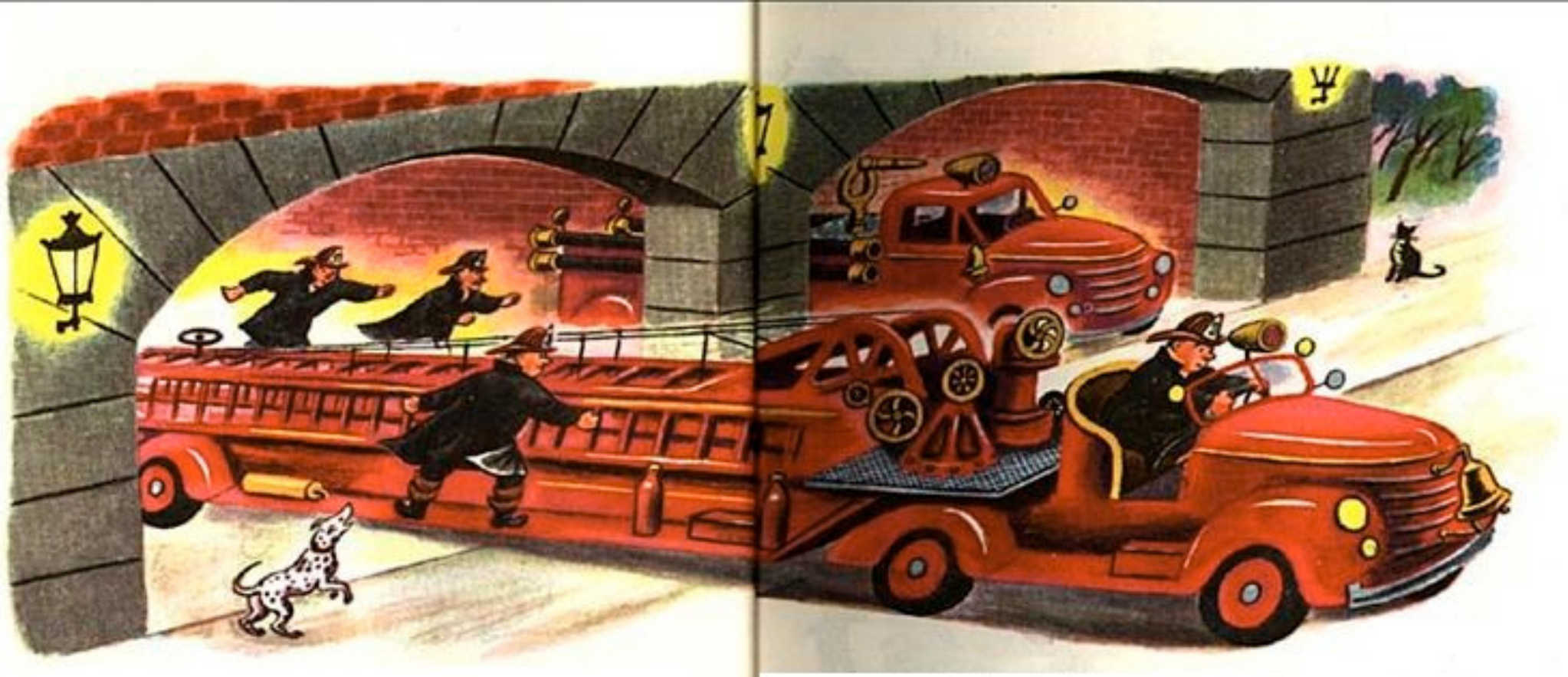

"האש לא תמתין" אמר הכבאי הקטן השני.
הוא היה עגול כמו דלעת וקפץ לתוך מושב הנהג של מכונית הסולם, הארוכה מכל היתר.
"נציל את האנשים" קרא הכבאי השלישי וקפץ על מכונית הסולם, כשהיא התגלגלה כבר מהמוסך.

הוא היה בעל שרירים חזקים והוא עלה בסולם והוריד אנשים מהקומות העליונות.
"נתיז הרבה מים" אמר הכבאי הרביעי, שנהג במכונית מכל המים.
הכבאי החמישי עלה על מכונית הזרנוקים והסיע אותה ממוסך התחנה.

"דינג-דינג-דינג" "הוו-הוו-הוו"
"פנו דרך! פנו דרך!" נסעו מהר
חמשה הכבאים הקטנים עם צופר
ופעמון. הם עברו ברחוב האלונים,

ודרך שדרות הלילך,

וברחוב הברוש,

ובכביש היקנטון

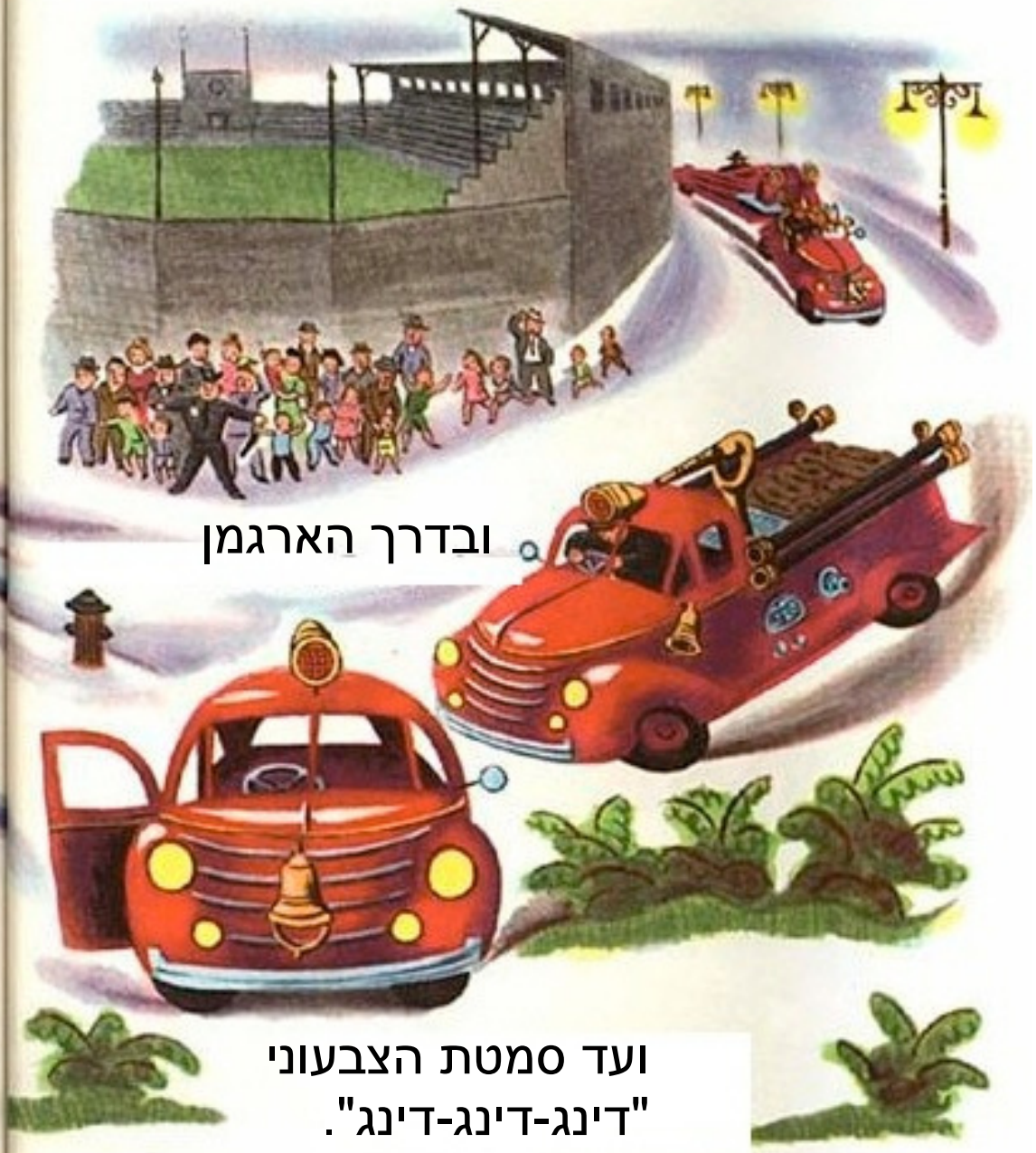

ובדרך הארגמן

ועד סמטת הצבעוני
"דינג-דינג-דינג".

ושם בסמטת הצבעוני עמד הבית הקטן הבוער.
מהחלונות נראו להבות כמו מטפחות אדומות. והמון עשן שחור!

זה היה ביתם של משפחת ג'ונס, והם שם ישבו, מתעטשים מהעשן.
"הבית שלכם בוער! צאו מהר!" קרא השוטר.
גברת ג'ונס רצתה לאסוף את שלושת הבנים הקטנים שלה, אבל הראשון מהם רץ לתפוס את החתול שלו, השני ירד למטה לדאוג לארנבות שלו והשלישי חיפש את כל הפרחים שאסף יום קודם בטיול ורץ אתם למטה.
ואז גברת ג'ונס, עדיין חצי ישנה, זרקה דרך החלון את המראות שלה, חטפה את הכרית שלה ורצה אתה למטה במדרגות.
מר ג'ונס לקח את המקטרת והגפרורים, וירד אחרון, כדי לבדוק שכל המשפחה יצאה מהבית, ועומדת בשורה על הדשא.
ושם הם באמת היו, עומדים, כל אחד עם הדבר החשוב לו ביותר. רק הטבחית חסרה.

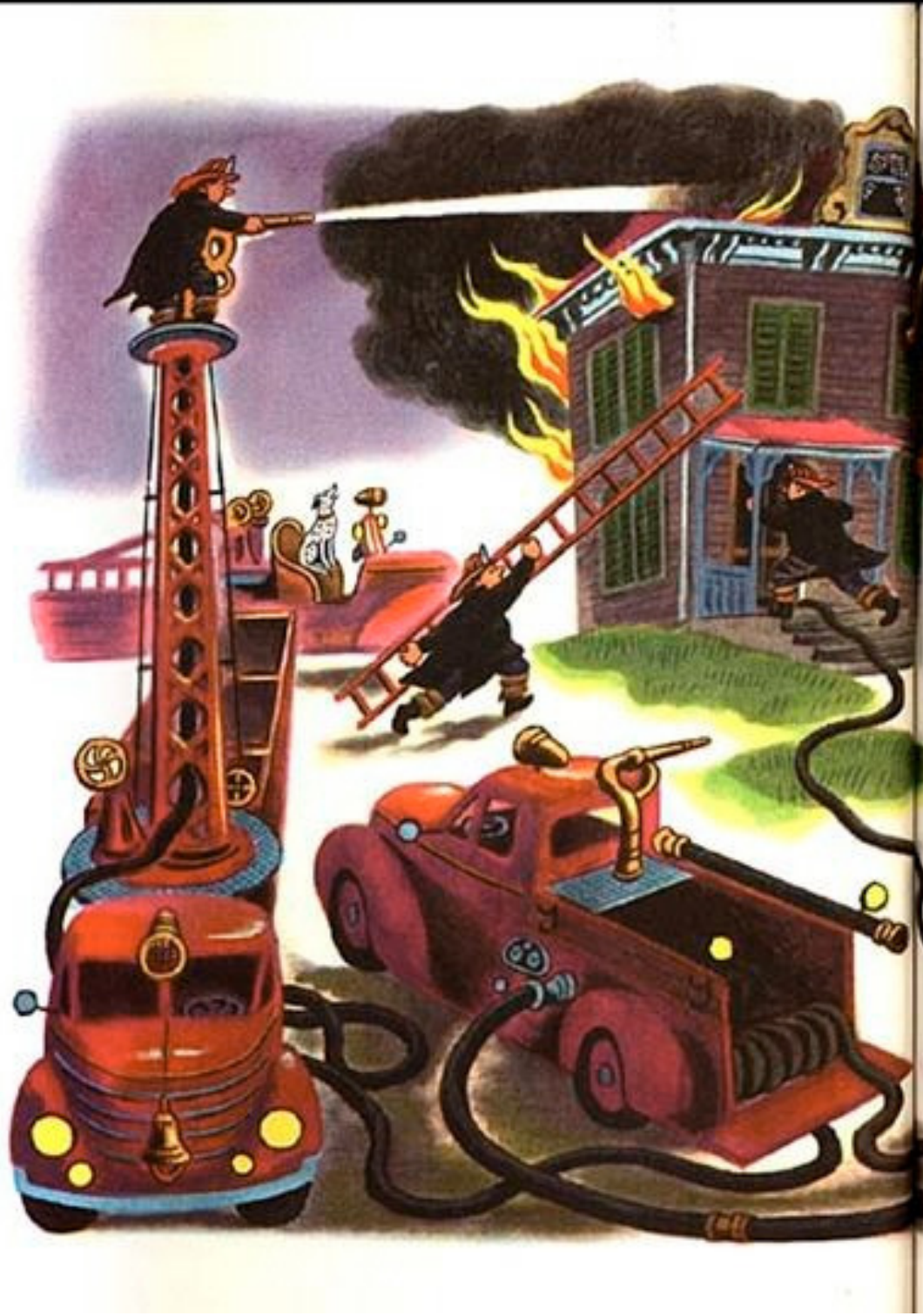

הכבאי הראשי נתן הוראות.
הכבאי השלישי נכנס לבית כדי למצוא את הטבחית.
הכבאי השני כוון את מכונית הסולם למקום הנכון. הבית של ג'ונס הוא קטן מדי בשביל הסולמות הגדולים. אז הוא לקח סולם קטן יותר והשעין אותו על קיר הבית.
הכבאי הרביעי והחמישי חיברו את הזרנוקים לברז המים והתחילו להתיז מים על אש.

המים שעוברים תחת הרחוב בצינורות גדולים זרמו עכשיו מהזרנוקים. הם עשו רעש כמו נהר זורם "שש-שש-שש!"
"שש-שש-שש!" דרך החלונות כדי לשחרר את העשן.
"שש-שש-שש!" הם זרמו כדי לכבות את הלהבות.
אבל איפה הטבחית הזו?

הכבאי השלישי מצא את הטבחית ורצה להוריד אותה במדרגות, אבל לא הצליח.
"לא" אמר "כי שמנה מדי כדי לקפוץ לרשת שלנו וחבל להשאיר אותה שם, כי עלולה להיחרך.
אז הם מתחו חבל הצלה והטבחית השמנה גלשה בו עד למטה.
"הו-הו" אמרה
"היה שם חם מאוד!"
ותוך זמן קצר הלהבות כבו ונשארו רק עפרות שחורים.

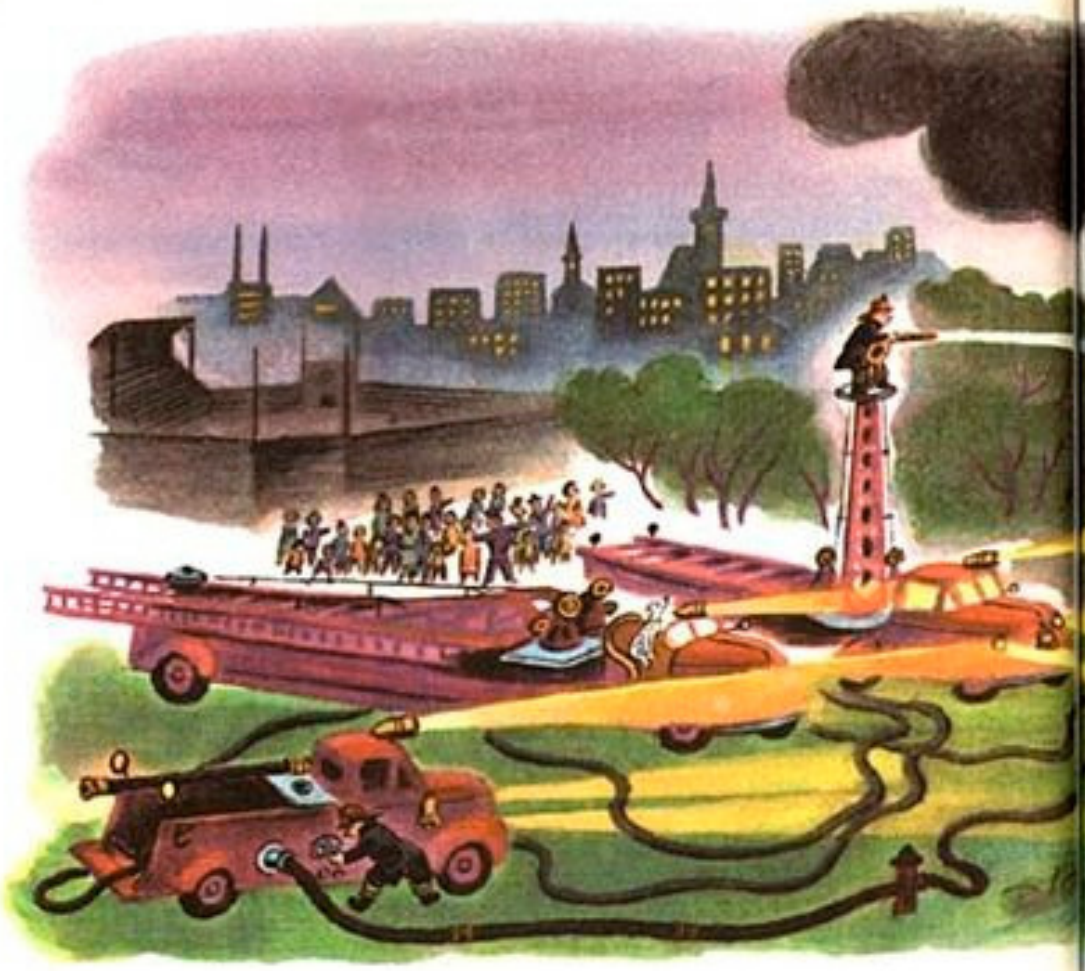

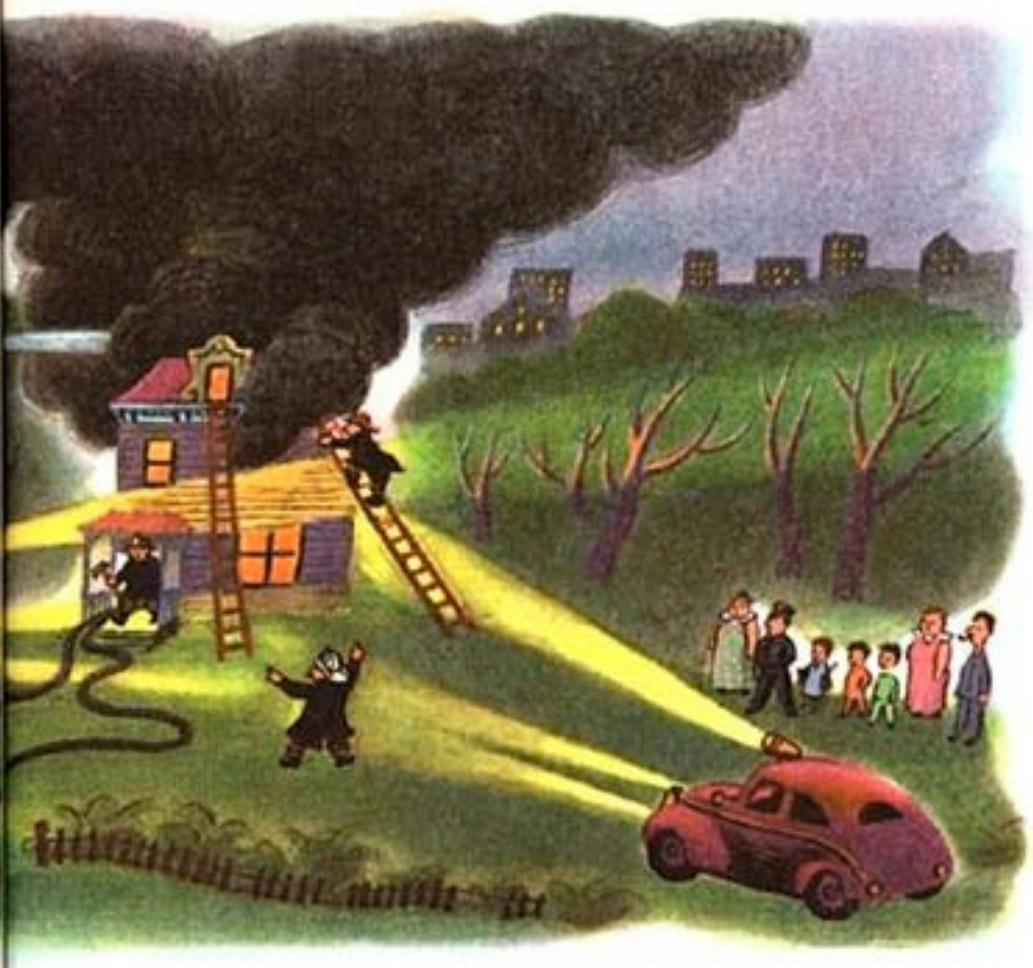

הקולות החורקים של להבות נדמו ונשמע
רק רעש המשאבות הדוחסות עוד מים. רק
אורות
הזרקורים של מכוניות הכיבוי האירו עכשיו
על העצים, שנראו ירוקים יותר מאשר קודם.

האש כבתה ומשפחת ג'ונס הלכה לביתו של
דוד קלמנט, לישון שם.
"האש כבתה" אמר ראש הכבאים.
"נלך מכאן!" אמר הכבאי השני.
"איזו טבחית!" אמר הכבאי השלישי.
הם סובבו את המכוניות ועזבו.

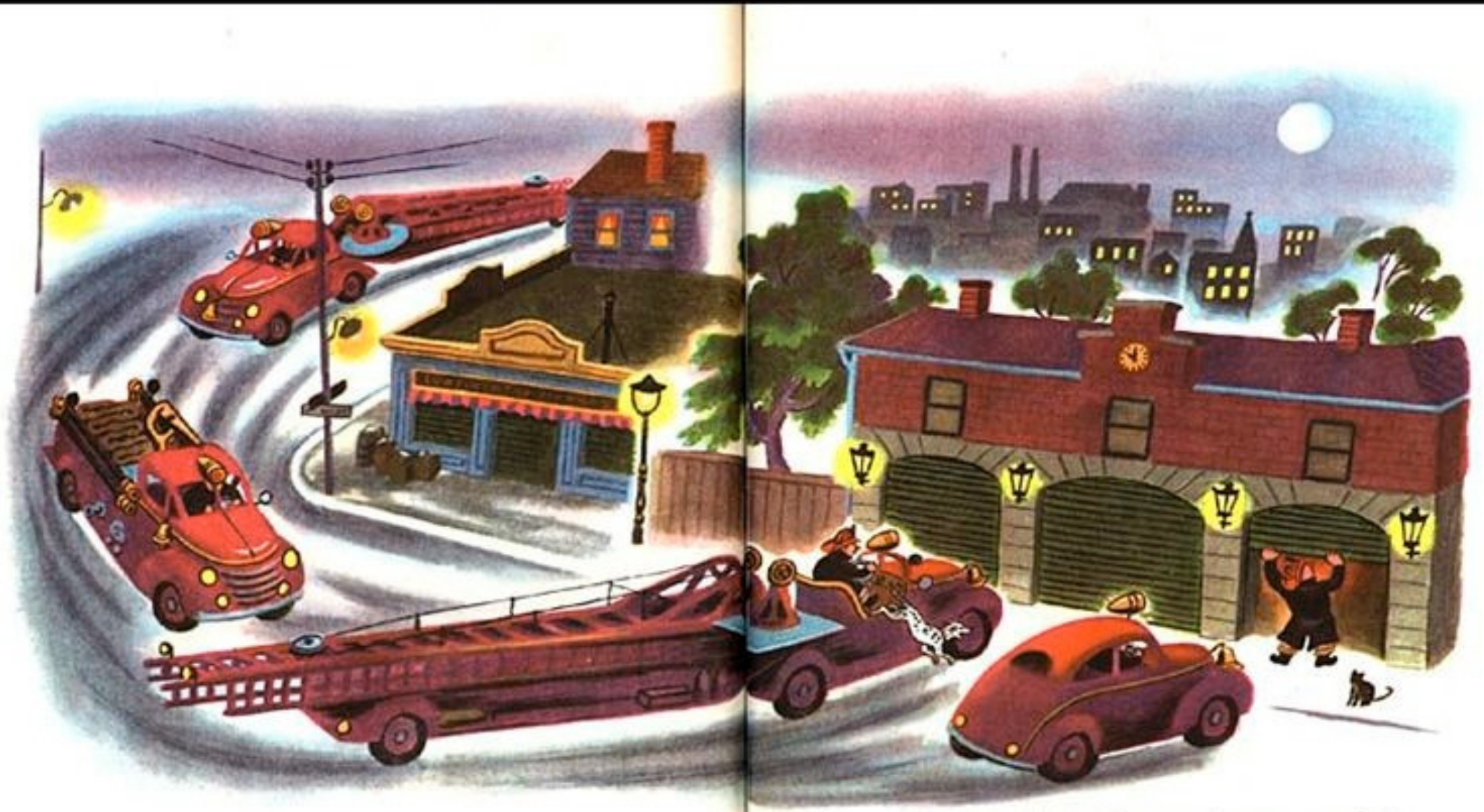

הפעם הם נסעו ללא צלצול פעמונים וללא צפירות. הם חזרו לתחנת כיבוי.

היו עוד צריכים לנקות את המכוניות שלהם ולהכין אותן לכיבוי, אם עוד אש תפרוץ בעיירה.
אבל באותו לילה לא הייתה דליקה נוספת.

חמשה הכבאים הקטנים
נשכבו במיטות.

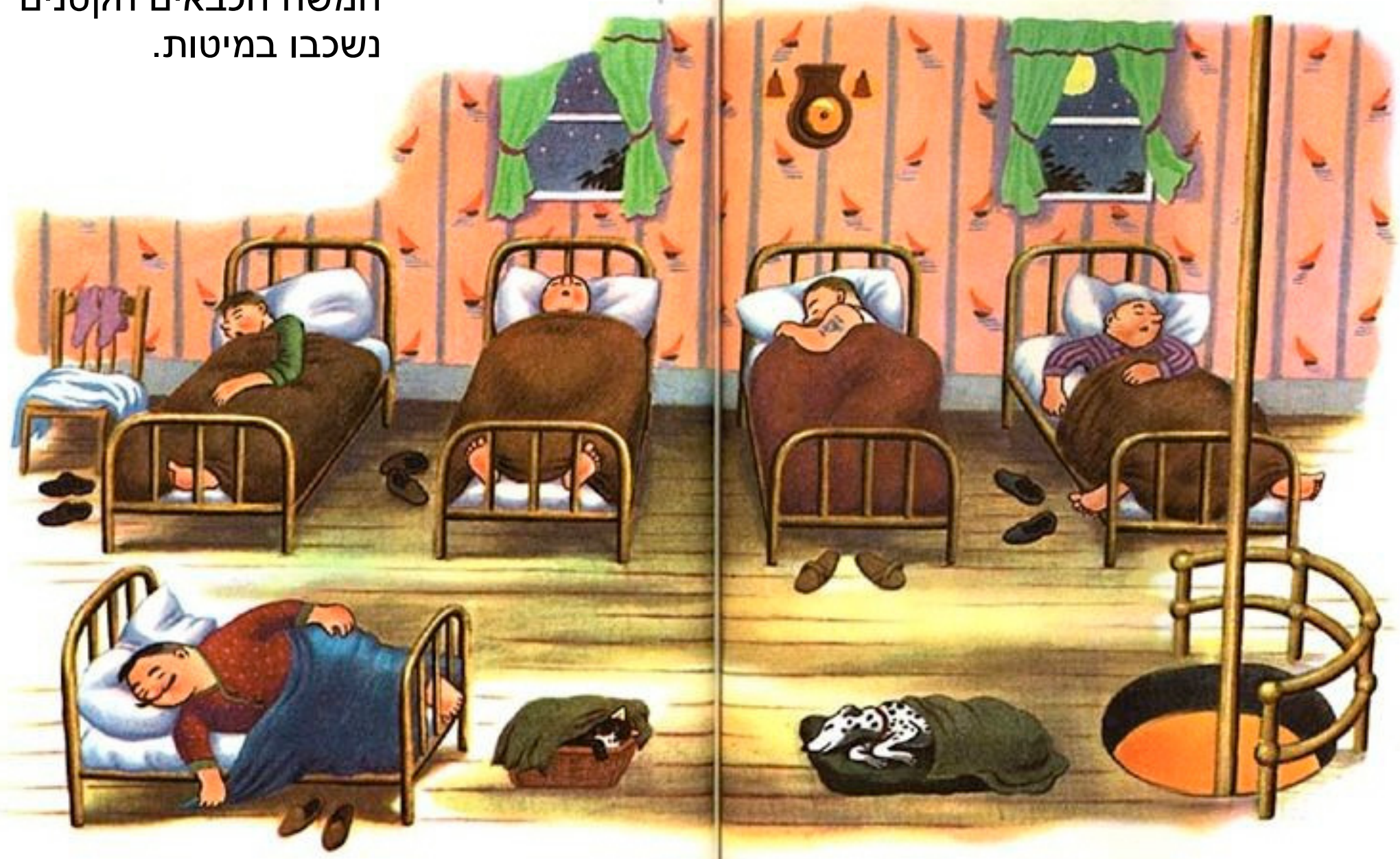

חמישה הכבאים הקטנים חלמו על ים נהדר
שבו אין שריפות ואפשר לישון בשקט.

כן, ללא ספק,
האש היפה
ביותר זו האש
שכבתה.

לילה טוב.